

пълна до горѣ съ алени череши. „Охъ, какинитѣ аленушки, ахъ съ какви сѣ дълги опашки — цѣли кичури . . . — Увийте си, дѣца, китки; сплѣтете вѣнци! . . . — Чакай да се накича . . .“ Минка ги навърза по краката, по рѣцѣтѣ, по ушитѣ си . . . хемъ се кичи, хемъ пѣе: „Обичамъ мамо, обичамъ, въ зелена гора да ходя . . .“

— Що правишъ, мило дѣте? запитва зачудено майка ѝ, когато я съгледа прѣзъ прозореца.

— Посрѣщамъ май, сладка майко! — отговори Минка и пакъ продължаваше да се кичи съ алениѣ череши.

Георги.